

Arrest

nr. 255 368 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn broer met de Italiaanse nationaliteit. Op 3 april 2020 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 17 juni 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 14 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker op 30 december 2020 gezamenlijk ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.06.2020 werd ingediend door:

Naam: [L.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.06.2020 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer [L.E.A.], van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 75.00.02 439-09.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat opmerking 6 die de wetsartikels van de richtlijn 2004/38/EG voorafgaat stelt dat "teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd (arrest RvV nr. 172.369 dd. 26.07.2016).

Met andere woorden, er dient allereerst nagegaan te worden of het niet toekennen van een verblijfsrecht aan betrokkene tot gevolg heeft dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden wordt. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon officieel sedert 31.08.2017 in België verblijft; het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon komt niet in het gedrang .

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (YC1054864) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016*
- 'attestation de lien de parente' n°136CROY dd. 07.11.2019*
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°14055 dd. 26.12.2019*

- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.08.2018, 17.08.2018, 25.08.2018, 28.09.2018, 16.03.2019, 13.04.2019, 11.05.2019 en 15.06.2019
- storting vanwege een derde aan betrokkene dd. 12.11.2017; stortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 02.09.2018, 07.09.2018, 08.09.2018, 05.10.2018, 18.10.2018, 28.10.2018, 24.11.2018, 08.12.2018, 26.01.2019, 03.02.2019, 16.02.2019, 16.03.2019, 28.04.2019, 30.04.2019, 11.05.2019 en 02.09.2019
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - december 2019

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 19.10.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 03.04.2020. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- documenten 'verklaring van opvang / overdracht van onroerend goed aan extracommunautaire burger' dd. 03.11.2014, 'verklaring van opvang, tenlasteneming, afstand van eigendom ten behoeve van vreemdeling of staatloze' dd. 09.04.2016 en 'verklaring van opvang, tenlasteneming, afstand van eigendom ten behoeve van vreemdeling of staatloze' dd. 23.01.2018 waarin de referentiepersoon ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten verklaart dat hij betrokkene op datum van de attesten opving in zijn woning op de adressen [...] - Milaan (november 2014) en [...] - Milaan (april 2016 en januari 2018). Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon ten tijde van de laatste verklaring (januari 2018) niet langer in Italië woonachtig was; hij werd op 31.08.2017 officieel ingeschreven in België.
- 'mededeling van opvang en/of tenlasteneming van vreemdeling of staatloze' dd. 06.08.2018 waarin de echtgenote van de referentiepersoon referentiepersoon ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten verklaart dat zij betrokkene op datum van het attest opving op het adres [...]; ze stelt in dit attest dat betrokkene voordien woonachtig was op het adres [...] - Milaan.
- bijkomende geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.01.2018: echter, ook met deze bijkomende geldstorting, is het geheel van de voorgelegde geldstortingen te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was en op deze sommen was aangewezen om te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.
- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari - juli 2020

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dit voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er dient met betrekking tot de voorgelegde attesten in eerste instantie opgemerkt te worden dat dit verklaringen betreffen, en dat er geen officiële attesten vanwege de Italiaanse overheden voorgelegd werden waaruit blijkt of, en zo ja wanneer, betrokkene effectief werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon en zijn echtgenote. Voor zover deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig waren, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon (en bij uitbreiding zijn echtgenote) dreigt geschonden te worden.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene in België niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig was/is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar België minstens gedurende enkele jaren beschikte over een Italiaanse verblijfsvergunning. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Marokko, zijnde Italië) voor zijn komst naar België, werd er

onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en blijkt er niet dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’:

[...]

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

[...]

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan. Verzoeker deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij zich in die situatie herkende. Hij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van zijn broer voor zijn aankomst in het Rijk en dat hij ten laste was van hem.

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw

verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont.

Dat verzoeker stukken bijbracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief met de referentiepersoon als zijn echtgenote heeft samengewoond meer nog dat hij ten laste was van hem.

Gedaagde stelt dat het voorgebrachte bewijs een verklaring op eer was en dus geen bewijs vormt van de voorwaarde.

Nochtans is het document opgesteld in tempore non suspecto, gedateerd door de Italiaanse gemeente en afgestempeld als ontvangen.

Dat de kritiek van gedaagde onterecht zou zijn al zou dit document niet uitgaan van de gemeente zelf. Immers in die optiek zou de bijlage 19ter van verzoeker ook niet aanzien kunnen worden als officieel stuk afkomstig van de gemeente omdat zulks immers enkel het bewijs vormt van een aanvraag welke in essentie ook een verklaring is.

Gedaagde beoordeelt dit stuk dan ook verkeerd. Zeer duidelijk wordt er vermeldt dat verzoeker opvang voorziet voor zijn broer hetgeen neerkomt op het feit dat verzoeker ten laste is van zijn broer.

Dat verzoeker de redenering van gedaagde allesbehalve begrijpt met betrekking tot Richtlijn 2004/38. Ze lijkt een voorwaarde toe te voegen aan de art. 47/1 van de Vreemdelingenwet. Namelijk dat art. 47/1 alleen van toepassing zou wanneer het recht op vrij verkeer dreigt geschonden te worden. Dit is natuurlijk een omgekeerde redenering. Immers de correcte toepassing van art. 47/1 zorgt er net voor dat het recht op vrij verkeer niet geschonden wordt. Het niet correct toepassen zorgt net voor een schending van het recht op vrij verkeer zoals in casu het geval is.

Verzoeker meent dan ook dat de motivering deels onjuist deels niet afdoende is.

Verzoeker meent verder dat art. 47/1 geschonden werd."

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.2. Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in als "ander familielid" van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van zijn broer met de Italiaanse nationaliteit. Voormelde wetsebepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

2.2.3. De Raad wijst er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet op dat dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”.

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 en C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198, HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; en HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* of *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.2.4. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder allereerst vast dat de referentiepersoon reeds sinds 31 augustus 2017 in België verblijft en niet blijkt dat er sprake is van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer. Verweerder gaat vervolgens in op de verschillende door verzoeker ter staving van zijn aanvraag voorgelegde stukken. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Bijkomend wordt in dit verband opgemerkt dat verzoeker ook in België niet is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Daarnaast stelt verweerder vast dat de voorgelegde stukken evenmin kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst voor de komst naar België en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.2.5. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker als dusdanig niet aangeeft dat de weergave van de door hem voorgelegde stukken in de bestreden weigeringsbeslissing niet correct of onvolledig is. Hij geeft niet aan dat een specifiek stavingstuk dat hij voorlegde ten onrechte niet in rekening is gebracht.

2.2.6. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat hij wel degelijk de nodige stukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij heeft samengewoond met de referentiepersoon en diens echtgenote in het land van herkomst. Hij stelt dat verweerder deze stukken verkeerd heeft beoordeeld. Hij wijst erop dat het gaat om een document dat werd opgesteld *“in tempore non suspecto”* en dat door de Italiaanse gemeente werd gedateerd en voor ontvangst afgestempeld. Verzoeker is van mening dat het bijgevolg niet louter

als een verklaring op eer kan worden beschouwd en dat er rekening had moeten worden gehouden met de vermelding dat de referentiepersoon in zijn opvang voorzag.

Verzoeker gaat met zijn kritiek echter voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Zo wordt er gesteld dat deze voorgelegde stukken *“verklaringen betreffen, en dat er geen officiële attesten vanwege de Italiaanse overheden voorgelegd werden waaruit blijkt of, en zo ja wanneer, betrokkene effectief werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon en zijn echtgenote”*. Verzoeker stelt dat het wel gaat om attesten die uitgaan van de Italiaanse autoriteiten, maar betwist in wezen niet dat het wel degelijk gaat om stukken die werden opgesteld aan de hand van verklaringen van de referentiepersoon en diens echtgenote, en dus niet om stukken die een weergave zijn van officiële informatie waarover de Italiaanse autoriteiten konden beschikken.

Bovendien geeft verweerder verder in de bestreden weigeringsbeslissing aan dat, zelfs indien deze stukken als een begin van bewijs dienen te worden aanvaard dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonachtig waren, *“het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat”*. Verweerder verwijst naar de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name het vrijwaren van het vrij verkeer van de Unieburger. Hij stelt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon (of bij uitbreiding diens echtgenote) dreigt te worden geschonden.

Verzoeker geeft in zijn middel ook aan met deze laatste beoordeling niet akkoord te gaan. Hij stelt dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat verweerder artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet interpreteert als dat dit alleen van toepassing is wanneer het recht op vrij verkeer dreigt te worden geschonden. Dit is volgens hem een omgekeerde redenering. Hij is van oordeel dat de correcte toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet er net voor zorgt dat het recht op vrij verkeer niet wordt geschonden. Het niet correct toepassen van deze bepaling zorgt, zo betoogt verzoeker, voor een schending van het recht op vrij verkeer.

Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman ook gewezen op het volgende: *“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.”* (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie)

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de “andere familieleden” van de burger van de Unie “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie “te begeleiden naar” het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term “begeleiden” slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip ‘*ten laste zijn*’ stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

“Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33)

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst “op het ogenblik” dat de derdelander verzoekt om “zich bij de burger van de Unie te voegen” te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie “te voegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst “te begeleiden” naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst “te vervoegen” in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is ‘*begeleiden*’), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is ‘*vervoegen*’). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, door voorop te stellen dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voldoende recent moet zijn en deze de aanvraag tot gezinshereniging direct moet voorafgaan, wat geenszins het geval blijkt te zijn, en dat nu de referentiepersoon reeds sinds 31 augustus 2017 in België verblijft, terwijl verzoeker pas in oktober 2019 een eerste aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend, niet blijkt dat zijn recht van vrij verkeer in het gedrang is. Verweerder heeft bij zijn beoordeling aan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet enkel een invulling gegeven die in

overeenstemming is met de doelstelling van deze bepaling. Verzoekers betoog vermag de vaststellingen van verweerder niet onderuit te halen.

Ten overvloede dient er ook op te worden gewezen dat in de bestreden weigeringsbeslissing ook wordt gemotiveerd dat verzoeker in België niet staat ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon. Hij kan dan ook moeilijk voorhouden dat hij momenteel deel zou uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

2.2.7. De Raad gaat vervolgens in op verzoekers kritiek op het motief dat hij aan de hand van de voorgelegde stavingstukken evenmin heeft aangetoond dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat, wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker betoogt dat de neergelegde stukken, namelijk *“documenten ‘verklaring van opvang / overdracht van onroerend goed aan extracommunautaire burger’ dd. 03.11.2014, ‘verklaring van opvang, tenlasteneming, afstand van eigendom ten behoeve van vreemdeling of staatloze’ dd. 09.04.2016 en ‘verklaring van opvang, tenlasteneming, afstand van eigendom ten behoeve van vreemdeling of staatloze’ dd. 23.01.2018”*, aantonen dat de referentiepersoon in zijn opvang heeft voorzien. Dit bewijst volgens verzoeker dat hij ten laste was van zijn broer.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk heeft gesteld waarom verzoeker onvoldoende heeft aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het gaat dan niet alleen over de vraag of verzoeker al dan niet materieel of financieel werd gesteund door de referentiepersoon, maar ook over zijn onvermogen en de vraag of hijzelf dan wel de referentiepersoon ten laste vallen van de Belgische Staat. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd als volgt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar België minstens gedurende enkele jaren beschikte over een Italiaanse verblijfsvergunning. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine (zijnde Marokko, zijnde Italië) voor zijn komst naar België, werd er onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en blijkt er niet dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.”* Ook hier dringt de vaststelling zich op dat de voormelde door verzoeker voorgelegde stukken onvoldoende recent zijn om te kunnen aantonen dat hij, op het ogenblik dat hij (voor de eerste keer) vroeg om gezinshereniging met zijn broer, enige materiële of financiële steun genoot van zijn broer. Deze stukken hebben zelfs geen betrekking op het jaar voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging. Daarenboven houdt het ten laste zijn ook in dat verzoeker moet aantonen dat hij omwille van zijn sociale en economische situatie in het land van herkomst was aangewezen op de mogelijke steun die hij kreeg. Zelfs indien verweerder zou hebben aanvaard dat de referentiepersoon in het verleden in opvang had voorzien, waarbij hij dan ook nog had moeten heenstappen over het gegeven dat deze documenten werden opgemaakt op basis van verklaringen, stelde verweerder in elk geval ook vast dat het niet blijkt dat verzoeker in Italië of Marokko onvermogen was. Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid.

In het licht van de feitelikheden van de concrete voorliggende zaak, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op onwettige dan wel kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat aan de hand van het voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat hij van in het land van herkomst ten laste is van de Italiaanse referentiepersoon.

2.2.8. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.2.9. Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.10. Het middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat in casu toepassing wordt gemaakt van art. 7 1 2° van de Vreemdelingenwet.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat art. 6 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen

Dat in casu door gedaagde dient te worden gemotiveerd waarom zij van mening is dat de termijn in art. 6 overschreden werd. Het komt dan ook voor dat gedaagde minstens dient aan te tonen hoe zij deze berekening heeft gemaakt.

Dat in casu de motivering louter luidt:

legaal verblijf verstreken

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

3.2. Waar verzoeker stelt dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te leiden tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat er gegronde redenen zijn om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te vernietigen.

Voorts moet worden gesteld dat, nu in dezelfde bijlage 20 voorafgaand aan de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten werd gesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging en het recht op verblijf van meer dan drie maanden werden geweigerd en het attest van immatriculatie van verzoeker diende te worden ingetrokken, verzoeker niet kan worden bijgetreden in zijn standpunt dat niet wordt verduidelijkt hoe verweerder tot zijn standpunt komt dat zijn legaal verblijf in België is verstreken waardoor hij meent toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is duidelijk en niet zonder meer als stereotiep te beschouwen. Verzoeker, die zijn middel trouwens enkel verbindt aan de materiële motiveringsplicht, toont verder niet concreet aan dat de motivering van het bestreden bevel steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is of dat verweerder hiermee zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. Verzoeker betwist het illegaal of onrechtmatig karakter van zijn verblijf op het grondgebied niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS